

Harald Børstings 1. maj-tale

Taler

Harald Børsting
LO-sekretær

Dato

1. maj 2004

”Det man hører, er man selv,” siger de hvert 10. minut i radioen. En ny jingle af den slags, der ikke er til at slippe af med, når man først har fået den i hovedet.

”Det man hører, er man selv”. Jeg kan ikke lade være med at tænke lidt over det.

”Det man hører, er man selv ... ?”

Nej, det er forhåbentligt ikke tilfældet, at man er det, man hører. Efter den seneste tids politiske gøren og laden vil jeg hellere henholde mig til, at man skal høre meget før ørene falder af! For det er ikke småting, vi skal til at lave om på, hvis vi skal høre på regeringen.

Vi skal for eksempel have en ny reform af amter og kommuner. I øjeblikket går det mest ud på at snakke om nedlagte amter, nye regioner og hvor mange kommuner, der er plads til. Hvem skal slås sammen med hvem? Og hvordan skal opgaverne fordeles? Er der nogen, der vil være i kommune med Farum? Og hvilket tilsynsråd kommer man til at høre under, hvis man skal gardere sig i det ægteskab?

Godt pakket ind i kommunalreformen ligger der faktisk nogle store opgaver, der skifter hænder. Og det er her, vi godt kunne have ønsket os, at regeringen havde hørt bedre efter i timen. For det er ikke en klog beslutning at flytte ansvaret for den kommende beskæftigelsesindsats til kommunerne.

Vi ved, at mobiliteten blandt danske lønmodtagere er ganske pæn, og at den formentlig kun vil blive større. Strukturkommissionen har peget på, at Danmark kan inddeles i ca. 20 landsdele, der hver vil udgøre sit eget arbejdskraftcenter, hvorfra virksomheder og offentlige arbejdspladser vil have mulighed for at rekruttere medarbejdere. Og det er lang tid siden, at bilen blev opfundet. Busser og tog fragter dagligt tusindvis af mennesker til og fra jobs. Alligevel lægger regeringen op til at placere ansvaret for beskæftigelsespolitikken

– og dermed ansvaret for samarbejdet med virksomheder og det offentlige om at få formidlet jobs – hos kommunerne. Kommuner, der – uanset om vi får en ny struktur med færre af slagsen – vil være langt mindre end det jobmarked, som de jobsøgende har brug for. Det kan udvikle sig til at blive en overordentlig trist model, hvor de ledige ikke får de jobtilbud, de har behov for. Virksomhederne får ikke de medarbejdere der er brug for.

Og de områder, der i forvejen er plaget af høj ledighed, vil få sværere ved at få folk i arbejde. Alene fordi de kommunale erstatninger for arbejdsformidlingen og kontanthjælpssystemet er for små og begrænsede i deres udsyn over arbejdsmarkedet. Resultatet vil være højere arbejdsløshed og dårligere konkurrenceevne. I en tid, hvor regeringen i forvejen slås med at få 182.000 ledige i arbejde, forekommer situationen absurd. Fra fagbevægelsens side har vi hele tiden været bevidst om at skabe de bedste rammer for et arbejdsmarked, der skifter karakter, og hvor behov for arbejdskraft og udbud af jobs skifter meget hurtigt. Det er simpelthen for tåbeligt ikke at høre på anbefalingerne – som arbejdsgiverne i øvrigt er enige i – om at der stadig skal være et centralt overblik over arbejdsmarkedspolitikken, men en stærk inddragelse af arbejdsmarkedets parter. Så kan vi godt snakke om én beskæftigelsesindsats for alle grupper, med det bedste fra de to systemer, vi kender i dag – arbejdsformidlingen og kontanthjælpssystemet.

Ja, der kan endog være noget at hente for både virksomheder og jobsøgende, hvis man etablerer nye beskæftigelsescentre, der kan varetage både vejledning, kontakt til virksomheder, jobformidling og hjælp til handlingsplaner og fleksjobs. Men det kræver en bredere geografisk koordinering, end kommunerne kan magte, og et meget bedre samspil med arbejdsmarkedets parter, end regeringen har lagt op til i det nuværende udspil. Det kan være ekstra svært at forstå, hvorfor det er så vigtigt for regeringen at vælge den dårligste og den dyreste løsning for beskæftigelsespolitikken, når vi ved, at meningsmålingerne tyder på, at indtil flere konservative og Venstrefolk bliver ledige på arbejdsmarkedet efter næste folketingsvalg. De plejer da ellers nok at tænke på sig selv og deres egne. Men dyrt og dårligt går åbenbart hånd i hånd, når regeringen skal løse landets problemer. Det er lige så sikkert som blomsterne og bierne, Frederik og Mary og Svend Aage Jensby og skiftende forklaringer. De hænger sammen!

Sammenhæng var desværre heller ikke slagordet, da regeringen skulle vise

danskerne, at de var villige til at sætte skub i tingene og skaffe jobs til de alt for mange ledige. Hvis det virkelig var meningen at skabe jobs gennem forårspakken, valgte man igen en dyr og dårlig måde at gøre det på.

At hælde penge ud til øget forbrug er helt sikkert populært hos dem, der får pengene mellem hænderne. Men det er også den mest usikre investering i danske arbejdspladser, man kan foretage. Bliver pengene brugt på en ekstra charterrejse, er der ingen job i det. Bliver de brugt på en ny bil, er vi også lige vidt. For ikke at komme ind på, at de som ikke er i jobs, ikke får noget ud af at SP-indbetalingen er sat i bero. Det er jo netop kun folk i beskæftigelse, der betaler SP-bidraget. Så ikke alene vælger man en løsning, der ikke engang efter regeringens egne beregninger giver særligt mange jobs. Man gør det også med en uskøn fordelingsprofil, hvor dem, der savner jobs, oven i købet skal stille sig tilfreds med, at se folk i beskæftigelse få flere penge mellem hænderne.

Jeg kan godt forstå, hvis der er nogle, der føler sig snydt. I vores egen andedam, i fagbevægelsen, har det store flertal til gengæld ingen grund til at føle sig snydt. De nye overenskomster, der for nylig er blevet stemt hjem, er en velkommen sejr, der kommer til at påvirke de næste mange generationer på arbejdsmarkedet. Som fagbevægelse har vi brug for at vise, at vi kan skaffe resultater i hus, som er til gavn ikke kun for den enkelte, men som tilgodeser hele familier, og som påvirker samfundsudviklingen. Det gør vi med barselsfonden. Det er et vigtigt signal til både kvinder og mænd på arbejdsmarkedet om, at det er OK at prioritere børnene og familien. Vi ved, at det i forvejen er forældrene til småbørn, der er hårdest ramt, når vi ser på fordelingen mellem arbejdstid og fritid, og vi vil gerne gøre noget for at give de nye familier en bedre start. Barselsfonden er en stor sejr for ligestillingen og solidariteten på arbejdsmarkedet. Og et bevis på, at hvis der skal ske nytænkning på arbejdsmarkedet, har man behov for LO-familien til at gå forrest.

Og det gør vi gerne. Også for at vise, at fagbevægelsen er andet end forsikringer, rejser og mursten. Fagbevægelsen er stadig en meget væsentlig medspiller, når samfundet skal skrues sammen, når vi skal holde fast på arbejdspladserne, og når vi skal have de svageste i samfundet med.

Vi kunne godt ønske os nogle mere ambitiøse medspillere fra regeringens side. Vi har trods alt eksisteret i mere end 100 år, og vi ved at udviklingen af velfærden i Danmark er andet og mere end at købe sig til stemmer. Det kan man

nemlig ikke. Så når radioen siger, ”Det man hører, er man selv,” så ved vi det godt, det ikke holder. Det, der betyder noget, er ikke, hvad eller hvem man hører på. Det, der betyder noget, er det, man leverer. Om man kan levere de resultater, der betyder noget for danskerne. Fra fagbevægelsens side har vi leveret både resultater og gode idéer. Regeringens resultater og idéer taler indtil videre for sig selv. Og når Folketingsvalget kommer, skal der nok blive stemt JA til en helt ny lyd.

Kilde

Udlånt af Arbejdermuseet & Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

Relateret

1. maj 2004

1. maj 2004

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/harald-boerstings-1-maj-tale-2004>